

Lena Pårup

Teckningar på Härnösands konsthall, Galleriet, till 17 nov.

Modernisten, misstänkt lik Marcel Duchamp, poserar vid några geometriskt balanserade och avskalade konstverk, i en lika komponerat välbalanserad blyertsteckning av Lena Pårup i sin utställning på Galleriet vid Härnösands konsthall. Modernisten grimaserar lätt besvärad, som om han hamnat fel, och drar in ena foten för att markera sin självutnämnda särställning.

Men i själva verket har han hamnat helt rätt i detta Pårupska sällskap av omisskännligt bortkomna individer. Det kan röra sig om tre unga till synes uttråkade hip-hopare, en allvarligt inåtblickande kvinnlig poet i svart, bred hatt uttittad av en flinande kvinna med uppsatt moderiktig 60-talsfrisyr, eller en tafatt "lyckans gullgosse" där hans vinstlott återspeglas i den glada kvinnan intill honom. I teckningen "Time flies" sitter en elegant klädd kvinna vid ett bord, men hennes ansikte är skuggat av tankar, på en förfluten tid av ungdom eller det faktum att hon har ett par fnittrande tonårstjejer bakom sig. I bilden "Dom bara dök upp" poserar värdparet ansträngt leende medan de påhälsande tagit sig alla friheter att leva ut.

Lena Pårup tecknar på ett sorts ambitiöst "skolaktigt" sätt, vilket gör att ansiktena i persongalleriet blir krampaktigt och skruvat ritat, naturligtvis medvetet. Tidsmässigt befinner vi oss i ett pendeltillstånd mellan förfluten tid, kanske 60-, 70-tal, och nutid. Lena Pårup tittar tillbaks på en idyll och ser hur tiden flyter omkring av gåtfulla människor med sina utsagda önskningar och frågor, med beslöjade blickar på varandra. I blyertsteckningarna syns spår efter utsuddade detaljer och figurer, som ännu levande minnen i nuets ögonblick.

Utställningen är på sitt sätt lika anspråkslöst undflyende som bildernas innehåll. Den handlar om den lilla men så betydelsefulla blicken eller gesten vi meddelar oss med varandra. Men också om sättet att posera framför en kamera eller en porträttör, om kroppshållning, mimik och uttrycket i våra rörelser, hur mycket det säger om oss. I Lena Pårups spretiga teckningar, som ibland påminner om kluvenheten hos Dick Bengtsson, projiceras egendomliga sammanbrott mellan humor och allvar, mellan glädje och melankoli, mellan ensamhet och gemenskap. Men allt skildrat med sårbar ömhet.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-11-07